

med institutioner, klinikker m. v., og de af kommunerne ansatte skolelæger fører regelmæssigt tilsyn med sundhedstilstanden i skoler med undervisningspligtige børn.

Til nr. 15-17.

Ændringsforslagene er af redaktionel karakter.

Til nr. 18.

Bestemmelsen er ny og er medtaget efter ønske fra »De Frie Folkeskolers Fællesråd«, idet ministeriet fuldt ud har kunnet tilslutte sig ønsket.

Til nr. 20.

Efter at kommunerne ved den nye folkeskolelov er blevet forpligtet til at etablere en befordringsordning for børn i børnehaveklasser og elever i kommunens skoler, foreslås det i § 15 a at indføre en tilsvarende obligatorisk ordning for de private skoler til afløsning af den hidtidige befordringsordning for friskoler og private realskoler m. fl., der er frivillig for kommunerne, jfr. undervisningsministeriets cirkulære af 22. juni 1971.

For at opnå befordringstilskud må eleverne i de private skoler opfylde samme betingelser som eleverne i folkeskolen. Men da de private skoler ikke har noget fast skoledistrikt, og eleverne derfor kan komme langvejs fra, har man ment, at der bør fastsættes en maksimumsgrænse for kommunens forpligtelse, og denne grænse er i stk. 1 fastlagt til en skolevej (afstanden mellem skole og hjem) på 10 km plus det antal km, der udløser befordringsforpligtelsen. Herved opnås en efter klassetrin øget afstand for befordringsforpligtelsen. Denne bestemmelse forhindrer dog ikke en kommune i frivilligt at yde befordring ved længere skoleveje.

Befordringsordningen kan etableres på forskellige måder. Som oftest vil eleverne blive henvist til at benytte offentlige trafikmidler, men hvis disse ikke forefindes på den pågældende strækning, eller hvis deres benyttelse vil give eleven urimelig ventetid, er kommunen forpligtet til i stedet at godtgøre udgifterne til elevens egen befordring. Kommunen kan dog også godtgøre udgifterne til en af skolen

etableret befordringsordning eller selv drage omsorg for befordringen, eventuelt sammen med elever fra andre skoler.

Man har fundet det rigtigst at pålægge hjemstedskommunen, d. v. s. den kommune, hvor eleven er tilmeldt folkeregistret, og ikke skolekommunen at afholde befordringsudgiften, blandt andet under hensyn til, at det er elevens hjemstedskommune, der oppebærer de generelle tilskud efter udgiftsbehovstal (bloktilskud).

Det er ikke i paragraffen anført, til hvem kommunen skal betale. Alt efter de konkrete omstændigheder kan det være eleven (forældrene) eller skolen.

Det bemærkes i øvrigt, at kommunerne i de generelle tilskud efter udgiftsbehovstal (bloktilskud) modtager det beløb på 75 pct. af kommunernes udgifter, som amtskommunerne refunderede kommunerne før 1. april 1975.

Da befordringsordningen kan give anledning til mange klagesager, hvis økonomiske betydning er af begrænset omfang, og da afgørelse i disse sager ofte forudsætter lokalt kendskab, foreslås det, at kommunernes afgørelser kun kan indbringes for amtsrådet. Hermed afskæres adgangen til at klage over den amtskommunale afgørelse til undervisningsministeriet, direktoratet for folkeskolen, folkeoplysning, seminarier m. v., og derfra til undervisningsministeriets departement. Afgørelser truffet af de kommunale myndigheder i København og Frederiksberg vil herefter ikke kunne indbringes for anden administrativ myndighed.

Til § 2.

Efter *stk. 1* foreslås loven sat i kraft den 1. august 1976, hvor også den nye folkeskolelov træder i kraft.

De gældende bestemmelser for de private realskolers og de private gymnasieskolers realafdelinger og 8.-10. klasser ved disse skoler og ved friskolerne må dog som for folkeskolens vedkommende fortsat finde anvendelse i afviklingsperioden indtil udgangen af skoleåret 1977-78, jfr. *stk. 2*. Det samme gælder for realkursus.